

Hồi 31

Kiếm Khí Xung Thiên

Phong ngẩn người nhìn Hứa Bạch, lòng thầm nghĩ:

- “Diệu Thủ Hứa Bạch này, thân thể cao to, giọng nói như chuông, trong lòng có chuyện gì cũng đều lộ xuất ra mặt. Vạn Thiên Bình lại ốm như cây gậy, chẳng những sắc diện vĩnh viễn lạnh như tiền mà giọng nói cũng lạnh lùng sắc sảo. Hai con người này, một âm một dương, một chính một phản, tựa như trời sinh ra để đối đầu nhau, chẳng biết tương lai sẽ kết cuộc như thế nào”.

Chàng còn đang tự nghĩ thì đã nghe Hứa Bạch nói tiếp:

- Vì thế, khi đó ngay cả thở ta cũng không dám thở mạnh, lòng thầm nghĩ: “Không mở được cửa động thì càng tốt, dù sao ta đã sống không được thì người cũng chết chắc.” Nào ngờ, đột nhiên ngoài động có tiếng nói vang lên, tuy ta nghe không rõ, nhưng lão cầu tử kia thì cao hứng nhảy dựng lên ... Ha ha ! Người không trông thấy đó thôi, đương thời trông lão ta thật chẳng khác một con chó sổng.

Lão ta nhảy cõn một lúc rồi kê miệng sát vách đá để gọi người bên ngoài, nói cho người đó biết cách mở cửa động. Có điều khí lực của lão ta lúc đó cũng chẳng ra gì, vì vậy phải gọi năm lần bảy bận thì người bên ngoài mới nghe được. Một lúc sau, chợt nghe “két” một tiếng, cửa động quả nhiên được mở ra.

Hứa Bạch ngừng lại lấy hơi rồi tiếp lời:

- Lập tức có ánh sáng và gió ngoài cửa động lùa vào, gió thổi lên người lão phu, khiến lão phu vô cùng hưng phấn. Lúc này có một người ngoài động lướt vào, thân hình cũng cao to như người, mặc một chiếc trường bào thêu hoa quý giá, trông dáng vẻ rất có phong độ.

Y Phong chau mày rồi buột miệng nói:

- Đó là Thiên Tranh Giáo chủ Tiêu Vô.

Diệu Thủ Hứa Bạch kinh ngạc tròn xoe song mục, lão hỏi lại:

- Làm sao người biết ?

Y Phong “à” một tiếng, chàng nhìn qua Tiết Nhược Bích lạnh lùng nói:

- Trước đây mấy ngày, tại hạ đã gặp họ Vạn.

Diệu Thủ Hứa Bạch gật gù đoạn nói tiếp:

- Người đã quả nhiên tự xưng là họ Tiêu tên Vô, đương nhiên ta cho rằng hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, sau đó mới biết hắn là Thiên Tranh Giáo chủ, danh chấn giang hồ trong mấy năm gần đây.

Y Phong khẽ “hừ” một tiếng bằng giọng mũi, chàng chưa kịp nói thì Hứa Bạch đã kể tiếp:

- Đương thời ta nấp trong bóng tối theo dõi, chỉ thấy Tiêu Vô nói với lão cầu tử kia mấy câu gì đó. Đoạn hắn dịch mục quang về phía ta như thể vô tình, và ta cũng không để ý đến điều này. Một lát sau, lão cầu tử và hắn cùng bước ra ngoài động, ta không dám ra theo vì sợ lão cầu tử kia đột nhiên quay lại thì kể như song đời.

Nào ngờ qua một lúc thì Tiêu Vô quay trở lại, hắn đi thẳng đến chỗ ta ẩn nấp và cúi đầu cung thủ nói với ta:

- Lão tiên bối có phải là Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh Diệt Thủ Hứa đại hiệp ?

Ta nghe vậy thì giật bắn cả người, lòng bất giác thâm khâm phục, Tiêu Vô này tuy niên kỷ còn thấp nhưng đích thực là một nhân vật xuất sắc.

Y Phong lại “hừ” một tiếng rồi nhìn qua chỗ khác.

Diệt Thủ Hứa Bạch cười ha ha, đoạn nói:

- Ta biết không thể qua mặt hắn nên đành thật lòng nói cho hắn biết toàn bộ sự việc. Khi nghe Toàn Quang Bảo Nghĩa có khả năng nằm trọn trong tay Vạn Thiên Bình thì trên mặt hắn bất giác lộ vẻ tiếc nuối. Ta thâm nghĩ trong lòng: “Chỉ sợ nếu người sớm biết được thì nhất định đã thừa lúc lão cầu tử kia yếu sức mà cướp đoạt rồi.” Thế là ta biết tên khốn này cũng chẳng phải hạng tốt lành gì.

Nhưng ta hơi có chút kỳ quái, tại sao họ Tiêu này lại đối xử với ta như vậy ? Sau đó hắn mới nói cho ta biết, hắn và lão cầu tử họ Vạn có hẹn ở núi Tây Lương này, nói tới nói lui cả nửa ngày, chung quy là hắn muốn ta giúp hắn lấy mạng Vạn Thiên Bình, còn bản thân hắn lại không muốn hạ thủ. Đương thời ta nghĩ thế này: “Lâu nay cứ tưởng mình là người tồi tệ nhất, nào ngờ tiểu tử này còn tồi tệ gấp bội !”

Nguyên hắn biết ta và lão cầu tử kia là một cường đạo và một tiểu thủ, nhiều năm qua nhất định đã kiếm được không ít tiền của, vì thế hắn cũng muốn chia phần. Sau đó nghe ta nói đến dụng ích của Toàn Quang Bảo Nghĩa thì hắn động lòng, vì thế hắn mới quyết định thay đổi chủ ý. Nếu làm được như vậy, một mặt người trong giang hồ đều biết hắn là một quân tử đại nhân đại nghĩa, Nam Thâu Bắc Đạo đều do một tay hắn cứu ra. Và bất luận thế nào, ta và lão cầu tử kia cũng phải cảm kích hắn suốt đời, tương lai nếu hắn gặp phải chuyện gì, mà bọn ta biết được thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Y Phong khẽ buông một tiếng thở dài, chàng cảm thấy thế sự thật phức tạp vô cùng, có rất nhiều chuyện không sao hiểu nổi. Bất giác chàng trầm nghĩ:

- “Tiêu Vô quả nhiên không hổ là nhân vật có tài thư hùng, hành sự gian ngoan xảo trá, người thường tuyệt đối không thể lường được. Ôi ! Người này đã thâm độc thành tính, tương lai muốn trừ khử hẳn, e rằng không đơn giản !”

Hứa Bạch vuốt râu, đoạn cười lớn rồi nói:

- Có điều ý nghĩ của tên khốn đó tuy tuyệt diệu, nhưng lão phu cũng chẳng phải thằng ngốc. Sau khi chia tay với hẳn, lão phu tìm đến một tiểu trấn ăn uống no say mười mấy ngày để bồi bổ huyết khí, chờ đến lúc công lực phục hồi, lão phu chạy thẳng tới Tây Lương Sơn này, và thấy lão cầu tử Vạn Thiên Bình ngồi thộn người trước sơn động, bên cạnh lão còn có một nữ hài tử, cô ta không ngừng khẩn cầu lão ta mở cửa động. Vừa thấy mặt Vạn Thiên Bình thì nhiệt huyết dâng trào trong người lão phu, lão phu vốn định chờ tiểu tử họ Tiêu đến, sau đó sẽ phá vỡ kế hoạch đã định trước đó của bọn chúng.

Y Phong trầm nghĩ:

- “Diệu Thủ Hứa Bạch này tuy cũng rất xảo trá nhưng vẫn còn tính người, lời nói cử chỉ vẫn không mất nhiệt huyết của một hán tử, xem ra còn khá hơn bọn ngụy quân tử rất nhiều”.

Nên biết trên đời này nếu “Chân Tiểu Nhân” nhiều hơn là “Ngụy Quân Tử” thì thế gian ắt sẽ thái bình rất nhiều.

Bỗng nhiên Diệu Thủ Hứa Bạch buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Lão phu hành sự cả đời, nhưng chưa từng biết đến một chữ “Nhẫn”. Tiểu tử ! Người còn trẻ tuổi, lực khí đang thịnh, nhất định phải bỏ chút công phu luyện chữ “Nhẫn”, có như vậy thì đại sự mới thành. Đây không phải lão phu cậy già mà dạy đời người, mà là những lời xuất tự đáy lòng của lão phu đấy.

Y Phong lặng lẽ tiếp thu, trong lòng bất giác nảy sinh hảo cảm với lão nhân này.

Hứa Bạch vỗ mạnh xuống giường đá, đoạn nói:

- Trong cơn thịnh nộ, lão phu phóng ra và chỉ Vạn Thiên Bình mà mắng lớn, nào ngờ lão cầu tử đó vừa thấy mặt lão phu thì sợ đến độ tái mặt, lập tức quay đầu bỏ chạy mà chẳng nói một lời. Nữ tử đứng bên cạnh lão ta cũng thất kinh, kêu một tiếng “phụ thân” rồi chạy theo.

Ta thấy công lực và khinh công của lão cầu tử đó có vẻ tinh tiến hơn trước, dù có đuổi kịp cũng chưa chắc là địch thủ của lão ta, huống hồ ta đang lầy lỳ tại sao lão ta phải canh giữ cửa động này, do đó ta mới tiếp cách lăn tảng đá lấp cửa động ra.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện này khiến ta hao tổn không ít công phu, nhưng qua đó mới biết công lực hiện nay của lão cầu tử kia quả nhiên kinh thế hãi tục.

Những lời Hứa Bạch nói vốn chẳng lạ đối với Y Phong, nhưng càng nghe thì Tiết Nhược Bích càng ngẩn người, nhất thời nàng ôm chặt hài tử trong lòng và ngồi bất động như tượng. Ngọn đèn trên vách đá bỗng nhiên chao động, tuy bình dầu khá lớn nhưng thấp liên tục mấy ngày như vậy nên cũng đã sắp cạn.

Nào ngờ giữa lúc ánh đèn chao động thì đột nhiên có một người từ ngoài cửa lướt vào.

Diệu Thủ Hứa Bạch tròn xoe song mục, sắc diện hơi biến. Y Phong vận mục lực nhìn kỹ, thì ra đó là nữ nhi của Thiết Diện Cô Hành Khách Vạn Thiên Bình - Vạn Hồng. Tuy lúc này nàng vẫn mặc thanh y, nhưng đầu bù tóc rối, hoa dung tiêu tụy, y phục xốc xếch.

Sau khi lướt vào trong động, nàng quét mục quang nhìn tứ phía, vừa thấy Diệu Thủ Hứa Bạch thì sắc diện lập tức biến động. Tiết Nhược Bích lại trừng trừng nhìn Vạn Hồng, sau đó thì lướt đến cạnh Y Phong, miệng ấp úng nói không ra lời.

Vạn Hồng tỏ ra vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng trong sơn động, nhưng trong sự kinh ngạc của nàng lại có chút vui mừng, vì Y Phong - Ý trung nhân của nàng giờ đây thần thái lẫm liệt, hoàn toàn không có vẻ tiêu tụy suy nhược như trong tưởng tượng của nàng.

Diệu Thủ Hứa Bạch bước tới trước và nói:

- Tiểu cô nương ! Phụ thân của cô nương đâu ?

Vạn Hồng chỉ liếc ngang một cái rồi nhìn chằm chằm lên người Y Phong, tựa như căn bản không nghe Hứa Bạch hỏi gì, nàng nói:

- Mấy ngày qua người có khỏe không ?

Diệu Thủ Hứa Bạch lại trợn trừng song mục. Y Phong vội đứng lên, chàng cười ha ha rồi lớn tiếng nói:

- Có gì cứ chờ ra ngoài rồi hãy nói, tại hạ bị giam hơn mười ngày trong này, quả thực là cảm thấy hơi ngọt nhạt rồi.

Đoạn chàng quay người nhìn sang Tiết Nhược Bích và nói tiếp:

- Còn nếu nàng không muốn ra thì ta đành nghe theo tôn ý vậy, nhưng

Chàng ngừng một lát rồi bỗng nhiên đưa tay định giật lấy hài tử trong tay Tiết Nhược Bích, miệng nói:

- Hài tử này có thể giao cho ta !

Tiết Nhược Bích quát lớn:

- Người định làm gì thế ?

Hai tay nàng ôm chặt hài tử, đồng thời tung chân trái đá ra một cước. Y Phong khẽ xoay người tránh né, hữu thủ đánh mạnh xuống, còn tả thủ vẫn giữ nguyên thế cướp đứa bé. Nào ngờ Tiết Nhược Bích nhanh chóng thu chân trái lại, và chân phải đã quét ra một cước như chớp. Tuy phải ôm giữ hài tử trên tay, bụng lại đang hoài thai, nhưng thế liên hoàn cước của nàng vẫn như phiêu phong.

Võ công của Y Phong hiện nay tuy đã khác xưa rất nhiều, song chàng cũng không thể không xoay người tránh né, nhất thời triệt chiêu tán thức, tự bảo vệ mình trước.

Nên biết chú ý của chàng là cướp lấy hài tử của mình, tuyệt nhiên không muốn đả thương Tiết Nhược Bích, do vậy xuất thủ cũng có nhiều kiêng kỵ, còn nhiều chiêu thức tinh diệu hiểm độc nhưng chàng không tiện thi triển.

Thân hình chàng vừa trượt ra ngoài thì cước bộ lập tức xoay trở và lướt đến ngay.

Diệu Thủ Hứa Bạch chau mày, bỗng nhiên lão phóng tới cản trước mặt Y Phong, miệng cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lão phu tuy sống độc thân suốt đời, nhưng ghét nhất là chuyện phu phụ người khác cãi nhau. Này ! Tiểu tử, người và thê tử người cãi nhau chuyện gì vậy ? Mau nói cho lão phu nghe xem, sau đó lão phu sẽ phân xử cho.

Vạn Hồng buột miệng “a” một tiếng rồi lui ra sau mấy bước, thần sắc bỗng nhiên tái nhợt, nàng ngẩn người đứng nhìn Y Phong. Trên mặt Y Phong lúc này đầy vẻ phần nộ, chàng quát lớn:

- Ai là phu thê với con tiện nhân này chứ ? Hứa lão tiên bối ...

Hứa Bạch khoát tay cắt lời Y Phong, đoạn lão quay sang hỏi Tiết Nhược Bích:

- Hài tử này là thứ gì của người ?

Tiết Nhược Bích lạnh lùng nói:

- Hài tử này là nhi tử của tiểu nữ.

Nàng vung tay chỉ vào Y Phong và nói tiếp:

- Người nói xem ! Nó có phải là hài tử của ta không ?

Y Phong chưa kịp mở miệng thì nàng đã quay sang nói với Hứa Bạch:

- Lão tiên bối, lão phải vì một nữ tử yếu đuối mà chủ trì công đạo mới được, tiểu nữ ...

Bỗng nhiên nàng bưng mặt khóc nức nở.

Song mục của Y Phong đỏ như lửa, chàng tức đến độ lạc cả giọng:

- Tiện nhân người ... Hài tử của ta chẳng có thứ mẫu thân như người. Hứa lão tiên bối, nữ tử này đã phạm cả bảy điều trong “Thất xuất”

Nói đến đây thì chàng nghẹn lời, vì làm sao chàng có thể nói ra chân tướng của sự thật.

Nhưng Diêu Thủ Hứa Bạch không phải là nhân vật tầm thường, qua lời nói và thái độ của song phương, lão đã đoán ra sự tình như thế nào rồi. Tuy nhiên mục quang của lão liên tục xoay chuyển mà cũng chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Bỗng nhiên nghe Vạn Hồng bật cười khanh khách, nàng bước tới và nói:

- Thì ra vị này là phu nhân của cái gì Thiên Tranh Giáo chủ phải không ? Chẳng trách mấy ngày trước khi ta và phụ thân ta canh giữ bên ngoài, có thấy mấy tên hán tử mặc y phục năm màu bảy sắc chạy tới, nói là muốn tìm giáo chủ phu nhân, rồi lại nói bọn chúng đều là đệ tử của Thiên Tranh Giáo. Phụ thân của ta không cho bọn chúng vào và đã đánh đuổi bọn chúng quay về cả rồi.

Nàng nhìn qua Y Phong rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Ta nói người nhé, con người của người thật là ... Đòi con của người ta làm gì chứ, người muốn có hài tử thì ...

Bỗng nhiên nàng bật cười, sắc diện đỏ bừng, nhất thời không nói tiếp nữa.

Y Phong chau mày, dường như căn bản chàng không quan tâm đến mấy câu sau của Vạn Hồng, chàng chỉ hỏi:

- Bọn người đó tên gì ?

Vạn Hồng mỉm cười, nói:

- Tên tuổi thì ta không nhớ, nhưng trong số đó có một gã chân mày rất rậm, trông chẳng giống người tốt chút nào. Đặc biệt có một gã sử dụng binh khí cực kỳ quái dị, đó là một mảnh lưới đánh cá, võ công của gã này cũng khá nhất, phụ thân ta phải mất cả nửa ngày mới đánh đuổi được gã. Kỳ dư bọn người còn lại, võ công rất tầm thường.

Y Phong lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Giáo chủ phu nhân ! Giáo chủ các người đã phái người đến đón người, người còn không mau mau cút về đi. Nhưng ... nếu người không để hài tử đó lại thì đừng mong ...

Chàng nói chưa dứt thì Tiết Nhược Bích đột nhiên xung ngọc thủ, theo đó là một luồng kim quang đánh thẳng vào người Y Phong, kế đó nàng ôm chặt hài tử trong tay, mượn sự che chắn của Diêu Thủ Hứa Bạch và Vạn Hồng mà tung người phóng đi như bay ra ngoài.

Y Phong vừa kinh vừa nộ, chàng phát tay áo gạt luồng La Sát Kim Ti của Tiết Nhược Bích qua một bên, nhưng toàn thân cũng bất giác xuất mồ hôi lạnh.

Nguyên La Sát Kim Ti này là ám khí mà Tiết Nhược Bích dựa vào đó để thành danh trong lúc hành tẩu giang hồ, khi nàng chưa xuất giá. Loại Kim Ti này nhỏ như lông

bò, nhưng mỗi chiếc đều được tẩm chất kịch độc, chỉ cần trúng vào da thịt thì dù không vong mạng cũng thọ trọng thương. Đó là loại ám khí cực kỳ bá đạo.

Y Phong và Tiết Nhược Bích đã là phu phụ mấy năm, dường như chàng thừa hiểu sự lợi hại của loại ám khí này, do đó ngoài việc phát tay áo, chàng còn tung người ra sau mới tránh được trận mưa Kim Ti. Ngay lúc đó, Tiết Nhược Bích chớp thời cơ, ôm hài tử và lướt ra ngoài.

Y Phong quát lớn một tiếng, cước bộ phóng theo như tên, nào ngờ lại có một trận mưa Kim Ti nữa đánh thẳng vào chính diện của chàng. Chàng vừa định lui bước thì đột nhiên bên người có một làn gió lướt qua, trận mưa Kim Ti lập tức bị đánh dạt qua một bên, cùng lúc nghe tiếng của Diêu Thủ Hứa Bạch nói:

- Truy ra mau !

Bóng người hoa lên trước mắt, thân hình của Diêu Thủ Hứa Bạch đã như làn khói bay ra cửa động. Y Phong chẳng dám chậm trễ, chàng tung người phóng theo ngay, nhất thời chàng thấy thân hình của Diêu Thủ Hứa Bạch phiêu dật trước mắt, thoáng chốc đã lướt đi mấy trượng rồi.

Bất giác chàng thâm nghĩ:

- “Diêu Thủ Hứa Bạch được người xưng là Thiên Lý Truy Phong Thần Hành Vô Ảnh, bây giờ được trông thấy khinh công của lão, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Chàng lại chuyển ý nghĩ:

- “Chẳng biết khinh công của Kiếm tiên sinh và Tam Tâm Thần Quân có cao diệu như vậy hay không ?”

Vừa nghĩ đến đây, bất giác chàng lại nhớ đến hai mẹ con Tôn Mẫn, nhưng chẳng biết hiện tại bọn họ lưu lạc phương nào. Đang lúc ý nghĩ xoay chuyển thì chàng nghe Vạn Hồng gọi ở đằng sau:

- Chờ ta với !

Y Phong quay đầu nhìn lại, chàng thấy khinh công của thiếu nữ này cũng bất phàm, lúc này nàng đã đuổi kịp đến nơi. Do nhất thời phân tâm, bước chân của chàng hơi chậm lại, nên khi nhìn tới trước thì bóng dáng của Tiết Nhược Bích và Diêu Thủ Hứa Bạch đã xa khuất.

Y Phong lập tức gia tăng cước lực, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt luôn qua đoạn đường hẹp. Sau hai bước nhảy thì chàng đã đến cửa động, nhưng lại thấy cửa động đã bị một tảng đá lớn phong kín. Diêu Thủ Hứa Bạch, một tay cầm ngọn đuốc, một tay đang ra sức đẩy tảng đá. Tiết Nhược Bích ôm chặt hài tử trong tay và thu mình đứng ở một góc. Do mấy ngày liền phải uống rượu thay nước nên lúc này hài tử vẫn còn say mê man chưa tỉnh.

Y Phong chợt cảm thấy tê tái cõi lòng, chàng dõi mắt nhìn Tiết Nhược Bích, chỉ thấy vị võ lâm đệ nhất mỹ nhân này, hiện tại cũng tiêu tụy không ít, trong khóe thu ba thỉnh thoảng lộ xuất vẻ khiếp sợ và lo lắng. Điều này khiến chàng cũng bất giác ngẫm thử dài:

- “Nhưng đó là do nàng tự chuốc lấy, bây giờ còn trách ai được ?”

Ý nghĩ này lập tức trấn áp cảm giác tê tái ái ngại trong lòng chàng.

Chàng sải bước đến cạnh Diêu Thủ Hứa Bạch và trầm giọng hỏi:

- Hứa lão tiên bối ! Chuyện này do ai làm ?

Diêu Thủ Hứa Bạch lạnh lùng “hừ” một tiếng, mục quang quét nhìn tứ phía, đoạn lão trao ngọn đuốc cho Vạn Hồng vừa từ sau bước tới và nói:

- Ngoài lão cầu tử đó thì còn ai nữa, một khi tức lên ta cũng muốn nhốt tất cả mọi người trong này, xem thử kẻ chết đói trước nhất là ai ?

Y Phong nhìn qua Vạn Hồng và nói:

- Phụ thân của cô nương không biết cô nương chạy vào đây à ?

Vạn Hồng lắc đầu, Hứa Bạch lại nói:

- Nào ! Tiểu tử ! Giúp ta đẩy tảng đá này ra thôi ! Hừ ! Vạn Thiên Bình ơi là Vạn Thiên Bình ! Người cũng không khỏi quá xem thường ta rồi, lẽ nào tảng đá con con này mà có thể giam chết ta.

Nói đoạn đột nhiên lão xuống tấn, song chưởng đẩy ra miệng quát lớn một tiếng, chân lực theo song thủ phát ra, đẩy mạnh vào tảng đá. Y Phong cũng đã sớm vận chân khí vào song thủ, lúc này chàng không chút chậm trễ, song chưởng cũng đẩy vào tảng đá.

Trước công lực của hai vị đại cao thủ võ lâm này, chớp mắt tảng đá đã bị đẩy dịch qua một bên. Lập tức có một loạt thanh âm hỗn loạn từ ngoài truyền vào, tựa như có người đang đánh nhau kịch liệt.

Y Phong và Hứa Bạch đưa mắt nhìn nhau, đoạn cả hai cùng quát một tiếng rồi đẩy mạnh một lần nữa. “Ầm” một tiếng, tảng đá nặng có đến ngàn cân, lập tức bị hai vị đại cao thủ đẩy lăn ra ngoài.

Nên biết Diêu Thủ Hứa Bạch tuy lấy khinh công làm sở trường mà danh chấn thiên hạ, nhưng sức mạnh chân lực của lão, đương thế có rất ít người có thể sánh bằng. Còn Y Phong tuy niên kỷ còn trẻ, nhưng vốn đã có thể xem là một cao thủ võ lâm, từ khi hai mạch “Nhâm”, “Đốc” được võ lâm tuyệt đại kỳ nhân là Kiếm tiên sinh đả thông thì chân lực của chàng tăng tiến vượt bậc, hướng hồ trong mười mấy ngày qua, chàng lại luyện được tâm pháp vô thượng trong Thiên Tinh Bí Kíp.

Vì thế một khi hai nhân vật này hợp sức thì lực đạo mạnh như thế nào, có thể nghĩ mà biết.

Nếu thay bằng người khác, e rằng có đầy mười năm cũng chưa chắc dịch chuyển tảng đá này được một phân.

Tảng đá vừa dịch chuyển thì ánh sáng lập tức chiếu vào, Diệu Thủ Hứa Bạch quay lại, mỉm cười và nói:

- Không ngờ công phu của tiểu tử người cũng chẳng tồi.

Y Phong gượng cười, nói:

- Lão tiên bối quá khen ...

Một lời chưa dứt thì đã thấy Tiết Nhược Bích ôm con lướt đi, Y Phong liền quát lớn một tiếng, mũi chân điểm xuống đất, thân hình lao theo như tên bắn. Chàng thấy Tiết Nhược Bích chạy vòng qua tảng đá thì vội vàng xoay người, song thủ phân ra, thân hình lao tới như hình với bóng, chàng chụp một cánh tay của nàng và quát lớn:

- Giao hài tử cho ta !

Nào ngờ ngay lúc đó trước mắt Y Phong có ánh kim quang loé lên, bốn thanh trường kiếm mang theo hàn quang đâm thẳng vào người chàng. Y Phong bất giác rùng mình, chàng lách người tránh né, đồng thời lạnh lùng quát hỏi:

- Bằng hữu ! Người làm gì thế ?

Chàng quét mục quang nhìn tứ phía, lúc này có mười mấy hán tử cầm kiếm đứng chật một vùng sơn địa, kẻ đứng đầu chính là Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên.

Nên nhớ Y Phong đã từng gặp Tạ Vũ Tiên một lần ở Chung Nam Sơn, có điều khi đó chàng dịch dung, do vậy chàng nhận ra Tạ Vũ Tiên, nhưng Tạ Vũ Tiên lại không nhận ra chàng. Giữa lúc chàng còn hơi ngạc nhiên thì Tạ Vũ Tiên đã quát:

- Còn không mau buông tay ra !

“Soạt !” một tiếng, trường kiếm đã đâm về phía Y Phong. Ba người còn lại cũng đều là kiếm thủ hạng nhất trong võ lâm, bọn chúng là Lao Sơn Tam Kiếm - Đại hào ở Sơn Nam, cũng từng theo Tạ Vũ Tiên lên Chung Nam Sơn. Lúc này cả bọn đều huy động trường kiếm, nhằm Y Phong mà đâm tới.

Trong chớp mắt, bốn đạo hàn quang đã cuộn tới. Y Phong “hừ” một tiếng, chàng thu tay, xoay người chuyển bước, thân hình trượt ra xa năm thước. Mục quang liếc nhìn qua, chàng thấy Diệu Thủ Hứa Bạch đang đứng đối diện với Tiêu Nam Tản Vạn Thiên Bình. Vạn Hồng đứng sát phụ thân của nàng, bên ngoài có mười mấy hán tử mặc võ phục, tay lăm lăm trường kiếm. Mục quang của bọn chúng đều lạnh lùng nhìn lên người Vạn Thiên Bình, rõ ràng vừa rồi song phương đã giao đấu kịch liệt.

Tốc độ thân pháp của Y Phong nhanh đến độ kinh người, tuy chàng không cảm nhận được nhưng lại khiến Đa Thủ chân nhân ngẫm kinh hãi. Lão ta vội thu kiếm thức, xoay người về phía Tiết Nhược Bích và cúi mình hành lễ, đoạn nháy mắt ra hiệu với Lao Sơn Tam Kiếm rồi phóng bước đến cạnh hai hán tử mặc trường bào đang đứng dưới một gốc cây khô, lão khẽ nói với bọn chúng mấy câu gì đó.

Y Phong hơi chột dạ, chàng dõi mắt nhìn theo Tạ Vũ Tiên thì thấy một trong hai hán tử đứng dưới gốc cây đang cười nhạt, song mục lão liên, đó chính là thiếu niên cuồng ngạo đến từ Thanh Hải - Tiền Dực. Tuy chàng không biết người còn lại, nhưng với khí độ bất phàm thì rõ ràng đây không phải là hạng tầm thường.

Sau khi nhìn quanh một vòng, Y Phong lập tức đoán ra tình thế hiện tại rất bất lợi đối với mình. Lúc này nếu mình vẫn muốn đoạt hài tử từ tay Tiết Nhược Bích thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Thế là chàng chậm rãi bước đến cạnh Diêu Thủ Hứa Bạch, lúc này hai vị Nam Thâu Bắc Đạo đang trừng mắt nhìn nhau, đột nhiên nghe Vạn Thiên Bình lạnh lùng nói:

- Họ Hứa kia ! Không ngờ người vẫn chưa chết. Nơi này chẳng phải là chỗ cho người và ta nói chuyện, nếu người có hứng thú thì chúng ta tìm một nơi khác nói chuyện thôi.

Diêu Thủ Hứa Bạch ngửa mặt cười lớn, đoạn nói:

- Rất tốt, người thành thạo nơi này hơn ta, mời người đi trước dẫn đường vậy !

Một khi hai người này bỏ đi thì Y Phong càng cô thế, vì vậy chàng buột miệng nói:

- Hứa lão tiên bối ...

Vạn Thiên Bình cười nhạt, nói:

- Chuyện của bọn ta vẫn chưa thanh toán xong, hiện tại người hãy bớt lời đi.

Nói đoạn, lão xoay người định cất bước, nào ngờ lúc đó chợt có một tràng cười vang lên. Y Phong quét mục quang nhìn ra, chỉ thấy Tiền Dực đang chậm rãi bước tới. Hấn nhìn mọi người một lượt rồi cười cười, nói:

- Xin các vị hãy tạm dừng bước, tại hạ có đôi lời muốn thỉnh giáo.

Diêu Thủ Hứa Bạch chau mày, mục quang lấp lánh như điện. Còn Vạn Thiên Bình thì vẫn không có chút biểu cảm gì trên mặt, lão hỏi lại ngay:

- Chuyện gì ?

Tiền Dực mỉm cười, đoạn hấn hạ giọng:

- Các hạ vừa dùng đôi thiết chưởng chống chọi với sáu kiếm thủ, võ công có thể nói là không tệ, xem ra chắc là một vị võ lâm tiên bối. Có điều, tại hạ muốn thỉnh giáo rằng, sơn động này đã không phải do các hạ xây dựng, cũng không phải do các hạ mua,

vậy tại sao các hạ năm lần bảy lượt ngăn cản không cho bọn ta vào ? Phải chăng các hạ bày trò gì trong đó nên không muốn cho người khác biết ?

Hắn nói một cách chậm rãi, nói xong hắn quay người, căn bản không đợi nghe Vạn Thiên Bình trả lời, giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Còn ... vị bằng hữu này ?

Hắn chỉ về phía Y Phong và tiếp lời:

- Các hạ khôi ngô tuấn tú, võ công cũng bất phàm, nhưng tại hạ cũng có lời thỉnh giáo, các hạ và vị Tiêu đại tẩu của ta có bà con thân thuộc hay có quen biết gì không ?

Bỗng nhiên sắc diện của hắn trầm xuống, hắn nói tiếp:

- Nếu không phải thân thuộc hay quen biết, lẽ nào các hạ không biết câu “nam nữ thọ thọ bất tương thân”, lại đi nắm tay lôi kéo nữ nhân như vậy ?

Hắn lại chỉ vào sơn động và thao thao nói tiếp:

- Trong sơn động này thâm u như mực, mấy người bọn họ bày trò gì trong đó vậy ? Lại còn dùng đá chặn kín cửa động và bắt một lão nhân canh gác bên ngoài ... Ha ... Ha ...

Hắn cười một tràng ngạo nghễ, pha chút châm biếm, đoạn nói tiếp:

- Chuyện này khiến tại hạ không sao hiểu được.

Sắc diện của Vạn Thiên Bình vẫn lạnh lùng như băng, râu tóc của Diệu Thủ Hứa Bạch dựng cả dậy, Vạn Hồng tròn xoe mắt hạnh, Y Phong chau mày, cả bốn người đều phần nộ “hừ” một tiếng. Nhưng chưa có ai kịp nói thì Tiết Nhược Bích đã lướt tới như gió, nàng nói:

- Nhị đệ ! người ... sao bây giờ người mới đến, sư ca người đâu ? Hắn lại chạy đến nơi nào rồi ?

Tiền Dực chậm rãi nói:

- Sư huynh không có ở đây, nhưng có tiểu đệ thì có khác gì ? Đại tẩu bị người ta hiếp bức, tiểu đệ tuy bất tài nhưng cũng phải tận lực làm cho ra lẽ.

Diệu Thủ Hứa Bạch đưa tay vuốt râu, đoạn quát hỏi:

- Tiểu tử ! Người nói năng cho rõ ràng một chút, nếu người giả trò lộng ngôn trước mặt lão phu thì ...

Tiền Dực cắt lời:

- Thì thế nào ?

Một lời chưa dứt thì chướng ảnh rợp trời đã chụp xuống đầu hắn, chiêu thức phiêu hốt kỳ dị, tựa như có nhiều người cùng lúc xuất chiêu tấn công hắn.

Hài tử trong tay Tiết Nhược Bích bật khóc, Y Phong đảo mắt nhìn quanh rồi xông tới, tả thủ khê phát điểm vào song mục Tiết Nhược Bích, hữu thủ xuất ra như gió để cướp lấy hài tử.

Tiêu Hồn phu nhân Tiết Nhược Bích cả kinh kêu thất thanh, cước hạ vội lui nhanh ba bước. Y Phong quát lớn rồi bỏ tới, nhưng trước mắt chàng đã có kiếm quang lóe lên. Soạt, soạt ... liên tiếp mấy đường kiếm đâm về phía chàng, đó là ba huynh đệ Lao Sơn Tam Kiếm.

Phía bên kia Tiên Dực đột nhiên hú dài một tiếng, thân hình lay động như cây liễu trong gió, xoay chuyển liên tục mà không định hướng. Thoạt nhìn tựa như thân hình của hấn đứng không vững, nhưng dưới chưởng ảnh rợp trời của Hứa Bạch, thân pháp kỳ diệu của hấn đã tránh né một cách ngoạn mục.

Nhất thời cả hai đều kinh ngạc, Tiên Dực cô nhiên không ngờ đối thủ của mình lại là nhân vật lợi hại như vậy, còn Diệu Thủ Hứa Bạch càng không ngờ, chưởng lực khai sơn phá thạch được xuất ra dưới cơn thịnh nộ của mình, mà thiếu niên trước mắt vẫn tránh né được.

Thân pháp của song phương hơi khựng lại rồi lập tức tiếp tục công kích nhau, nhất thời chỉ thấy chưởng phong như hổ gầm, chưởng ảnh như rồng cuộn, không thể phân biệt được thân ảnh của hai người.

Bỗng nhiên nghe Vạn Thiên Bình quát lớn:

- Hồng nhi ! Người trở về trước đi !

Đoạn lão xoay người rồi bỏ nhào đến mấy kiếm thủ đang lập vòng vây ở sau lưng mình, thiết chưởng xuất ra như phong ba bão táp.

Vạn Hồng đảo mắt nhìn quanh, cước hạ từ từ dịch động, đột nhiên nàng lướt đến cạnh Tiết Nhược Bích, ngọc thủ cùng xuất, tả thủ như kiếm điểm vào Tiểu Yêu huyết tại thất lưng bên phải của Tiết Nhược Bích, hữu thủ vạch nửa vòng rồi đánh ra một chưởng, nhằm vào giữa ngực đối phương.

Tiết Nhược Bích không ngờ thiếu nữ này lại đột nhiên xuất thủ công kích mình, trong lúc kinh hãi nàng vội vàng vung tả chưởng lên nghênh địch, nào ngờ trong chớp mắt đó, Vạn Hồng đã cướp lấy hài tử và thoát đi.

Nói thì chậm nhưng tất cả sự việc diễn ra rất nhanh, dường như cùng xảy ra một lúc. Đa Thủ chân nhân Tạ Vũ Tiên và Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật đứng dưới gốc cây, vừa nghe Tiết Nhược Bích kêu thất thanh một tiếng, và thấy một bóng người mặc thanh y lướt đi như chớp, chỉ sau mấy bước nhảy thì bóng người đã mất dạng trong rừng rôi. Cùng lúc, Tiết Nhược Bích đã quát lớn rồi tung mình truy theo.

Thất Hải Ngư Tử cười nhạt, nói:

- Không lẽ huynh đệ cũng thọ thương ?

Thì ra trước đó lão đã trúng một chưởng của Vạn Thiên Bình ở đầu vai phải, đầu xương vai cơ hồ bị đánh nát, do vậy lão mới lạng lẽ đứng ngoài xa. Bây giờ cất lời hỏi lạnh lùng thế là có ý, nếu Tạ Vũ Tiên chưa thọ thương thì việc gì phải cùng đứng đây với ta, để biến cố xảy ra mà không kịp ngăn chặn.

Đa Thủ chân nhân há có lý nào không nghe ra thâm ý đó, lão cười nhạt một tiếng rồi tung mình lướt đi như chớp, Vi Ngạo Vật nhìn theo và lẩm bẩm tự nói:

- Hài tử này bị cướp đi cũng rất tốt, để nó lại đây thì sớm muộn gì cũng gây ra đại họa.

Nguyên Thất Hải Ngư Tử Vi Ngạo Vật là nhân vật gần gũi Tiêu Vô nhất, do vậy lão đều biết tất cả những chuyện riêng tư của Tiêu Vô. Sau một hồi trầm ngâm, lão quét mục quang nhìn ra đương trường thì thấy kiếm quang chưởng ảnh càng lúc càng ác liệt hơn, trận chiến không vì biến cố đột ngột vừa rồi mà ngừng lại.

Thế là lão đưa tay trái khế giữ lấy vết thương trên vai phải đoạn chậm rãi bước về phía đương trường, tựa như có ý muốn xem tình hình động thủ cho rõ ràng.

Lúc này gió núi thổi mạnh, mặt trời đã gác non tây, sắc trời càng lúc càng tối. Trên một vùng của sườn núi Tây Lương đầy kiếm khí, chưởng ảnh, khiến cho không khí hoành hôn tăng thêm mấy phần buốt lạnh.

- o O o -